

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **B. M.**, narozený dne X
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců X

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2024, č. j. KRPA-226013-10/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 24. 7. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

(dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem vycestování, přičemž doba zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, odůvodnění je pouze obecné, žalovaný se nezabýval proporcionalitou zásahu do osobní svobody žalobce, rozhodnutí je vnitřně rozporné, šablonovité, nebyla dostatečně odůvodněna délka zajištění, která je též nepřiměřená.
3. Nebyla dostatečně odůvodněna nemožnost uložení zvláštních opatření a nezbytnost zajištění, samotná obava, že žalobce z území členských států EU dobrovolně nevycestuje, nemůže být jediným důvodem pro zajištění, k tomu viz usnesení NSS č.j. 5 Azs 20/2016-38. Žalovaný je povinen uvést konkrétní skutkové okolnosti případu, pro které nelze žalobci uložit žádné ze zvláštních opatření za účelem vycestování, nestačí pouze konstatovat naplnění některého ze zákonných důvodů pro zajištění, žalovaný je povinen přesně vymezit, ze kterého minulého jednání cizince vyplývá, že nebude plnit zvláštní opatření a že se bude do budoucna chovat protiprávně.
4. Zajištění je nezákonné, neboť jeho jednání nedosahovalo takové intenzity, aby muselo být nezbytně přistoupeno k omezení osobní svobody, mohlo být uloženo některé mírnější opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Namítal, že ve Francii vede řízení, na základě kterého mu má být povolen pobyt za účelem výkonu práce, k čemuž k žalobě přikládá patřičné dokumenty, je přesvědčen, že mu toho povolení bude ve Francii uděleno, rovněž je ve Francii jednatelem firmy, k území Francie jej váže i několik pohledávek a dluhů, i řada věcí spadajících do hmotného majetku, za dobu svého pobytu ve Francii se řádně začlenil do společnosti, má tam zajištěné ubytování, chce tam legálně pracovat. Žalovaný se sice věnoval jeho rodinnému životu, ale naprosto přehlíží jeho život soukromý, dle judikatury NSS je přitom nutnost tyto dva pojmy zkoumat odděleně, žalovaný tak pochybil při zjišťování skutkového stavu a napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné.
5. Namítal, že jeho zajištění je nepřiměřené, trpí zdravotními problémy, denně užívá medikamenty na jejich zmírnění, pobyt v zařízení pro zajištění cizinců tak pro něj není prospěšný, jeho zdravotní problémy prohlubuje, jeho pobyt tam je nesnesitelný, žalovaný se touto otázkou v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval.
6. V jeho případě mělo být užito některé z tzv. zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území dle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaný řádně neodůvodnil jejich nevyužití. Odůvodnění je v rozporu se skutečným stavem věci, s obsahem správního spisu a nese znaky svévole. Za absurdní považoval závěr, dle kterého žalobce nemá místo, kde by se měl a mohl zdržovat, není u něj řádný způsob ubytování a nahlášení adresy; dle logiky žalovaného by žádné osobě, které bylo uloženo správní vyhoštění, nemohlo být zvláštní opatření uloženo, neboť u každé takové osoby absentuje hlášené místo pobytu.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

7. Odůvodnění žalovaného o neuložení zvláštních opatření je pouze obecné, z velké části odkazuje na žalobcovu domnělou nebezpečnost a nedůvěryhodnost, aniž by tyto obavy byly blíže zdůvodněny. Dle judikatury NSS přitom samotný nelegální vstup či pobyt ještě nezakládá nutnost zajištění cizince.
8. Ve věcech zajištění nelze připustit paušalizované rozhodování, kdy napadené rozhodnutí je toho příkladem, důvodem zajištění je zde pouze to, že se žalobce nacházel na území ČR nelegálně, žalobce však zde nepáchal žádnou trestnou ani jinou protiprávní činnost, není dostatečně prokázáno, že by žalobce povinnosti uložené rozhodnutím o správním vyhoštění nerespektoval.
9. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a zajištění žalobce ukončeno, rovněž požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, žalobce má evidovaný aktivní návratový záznam v Schengenském informačním systému (SIS) dle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. 11. 2018 (dále jen „nařízení 2018/1860“), o využívání SIS při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, a to ze dne 6. 12. 2023, zadávající stát Francie, schengenské ID 0006.02/PR00001921921. Je zřejmé, že žalobce uvedené opatření Francie nerespektoval a v rozporu s ním se nadále zdržoval na území Schengenského prostoru.
11. Žalovaný též dostatečně a s ohledem na konkrétní okolnosti případu odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování, kdy jeho uložení by bylo nedostatečné pro naplnění cíle řízení, současně žalobce svým jednáním naplnil skutkovou podstatu dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
12. Poukázal na to, že žalobce byl kontrolován dne 13. 7. 2024 v budově Obvodního soudu pro Prahu 4, lustrací byl zjištěn jeho evidovaný aktivní návratový záznam v SIS, žalobci byl prefekturou Amiens uložen zákaz vstupu na území EU s platností od 8. 11. 2023 do 8. 11. 2024, což bylo žalovanému potvrzeno ze strany PP ČR, žalobci byl dále na základě trestního příkazu č.j. 52 T53/2024 ze dne 13. 7. 2024 uložen podle § 205 odst. 1 a dalších ustanovení trestního zákoníku trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 18 měsíců.
13. K možnosti uložení tzv. zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců odkázal na str. 3 až 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde popsal, proč k jejich uložení nepřistoupil. Pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se bude cizinec vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění či jej bude mařit, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního jednání cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření. Po zhodnocení dosavadního chování cizince a s ohledem na jeho pobytovou historii dospěl žalovaný k závěru, že v jeho případě existuje důvodná obava, že výkon správního vyhoštění bude zmařen a mírnější donucovací opatření by nebyla účinná, žalobce i po uložení návratového rozhodnutí setrval na území ČR. Poukázal na rozsudek NSS č.j. 5 Azs 20/2016-38.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

14. Žalovaný též podrobně odůvodnil délku zajištění 90 dnů, kdy na straně 6 rozhodnutí popsal jednotlivé nezbytné kroky k realizaci správního vyhoštění.
15. Žalovaný postupoval v souladu se zásadou individualizace a vycházel ze své rozhodovací praxe, napadené rozhodnutí není paušalizované, žalobce se na území nacházel přesto, že mu bylo uloženo ve Francii návratové rozhodnutí, které nerespektoval.
16. K námitce ohledně zdravotního stavu uvedl, že žalobce má právo o svém zdravotním stavu informovat personál ZZC, kde je dle § 134 odst. 2 zákona o pobytu cizinců poskytována odpovídající zdravotní péče, případně zajištěna specializovaná zdravotní prohlídka. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení uvedl, že od doby, kdy bere léky na srdce, je v pořádku, musí chodit každých 14 dnů na kontrolu. V případě žalobcem oznámených zdravotních potíží je tedy lékařská péče v ZZC plně zajištěna.
17. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 13. 7. 2024 byl Policií ČR zajištěn žalobce, a to v návaznosti na vazební zasedání a provedení pobytové kontroly v budově Obvodního soudu pro Prahu 4. Ohledně žalobce bylo zjištěno, že na základě trestního příkazu č.j. 52 T53/2024 ze dne 13. 7. 2024 Obvodního soudu pro Prahu 4 mu byl uložen podle § 205 odst. 1 a dalších ustanovení trestního zákoníku trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 18 měsíců (trestní příkaz je rovněž součástí spisu). Bylo zjištěno, že žalobce má evidovaný aktivní návratový záznam v SIS ze dne 6. 12. 2023, zadávající stát Francie, schengenské ID 0006.02/PR00001921921, s datem ukončení 6. 12. 2028, byl mu vydán příkaz k vycestování ze Schengenského prostoru.
19. Dle lékařské zprávy z Fakultní nemocnice Bulovka ze dne 11. 7. 2024 bylo u žalobce provedeno celkové lékařské vyšetření, a to za přítomnosti tlumočníka, bylo shledáno, že bere pravidelnou medikaci, která byla specifikována včetně dávkování, léčí se s psychiatrickým onemocněním, které neupřesnil, cítí se dobře, závěr: je schopen pobytu v policejní cele i policejních úkonů, byla mu doporučena uvedená medikace.
20. Do protokolu o podání vysvětlení dne 13. 7. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Alžírsko, do ČR přijel před dvěma dny s kamarádem a ubytoval se v hotelu na Praze 1, má ve Francii autoservis, jezdí po Evropě a vykupuje auta, v Schengenském prostoru pobýval od roku 2013, byl ve Francii a pendloval mezi Francií a Alžírskem, naposledy před dvěma lety na francouzské pracovní vízum, od té doby se však již nevrátil. Žije ve Francii v Paříži, udal adresu, nikdy tam neměl problém s policií, v prosinci 2023 tam podal žádost o pracovní povolení, v České republice se nachází nelegálně, což ví, svůj cestovní doklad nechal ve Francii, v ČR nikoho nemá a nemá tu žádné vazby, je rozvedený a ve Francii má dvě děti francouzské národnosti, které žijí s matkou, žalobce je navštěvuje a platí výživné, má tam práci, má dost peněz na pobyt a na vycestování, ale nemá peníze na složení finanční záruky, pracovní povolení v ČR nemá, na podrobný dotaz k možnostem uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců sdělil, že nemá nikde žádnou adresu a nemá peníze na složení finanční záruky. Uvedl, že je relativně zdravý, léčí se se srdcem, od lékaře dostal léky a od té doby je to v pořádku, jen musí

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

každých 14 dnů chodit na kontrolu. Nemá žádnou překážku ve vycestování z území ČR, v domovském státě mu nic nehrozí a jeho základní práva tam jsou zaručena, v případě správního vyhoštění by vycestoval dobrovolně, v Alžírsku má rodiče, ke kterým pravidelně jezdí.

21. Dle sdělení Policejního prezidia ČR Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci ze dne 13. 7. 2024 byla obdržena odpověď od SIRENE Francie, dle které žalobce není oprávněn pobývat na území EU, má uložen zákaz vstupu od prefektury Amiens, platnost od 8. 11. 2023 do 8. 11. 2024, trestní záznamy: řidič bez řidičského oprávnění, přechovávání odcizeného zboží.
22. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2024 (napadené rozhodnutí) byl žalobce zajištěn na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody za účelem vycestování dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce má evidovaný aktivní návratový záznam v SIS ze dne 6. 12. 2023, zadávající stát Francie, schengenské ID 0006.02/PR00001921921 0000 0001.01, žalobce jej nerespektoval a neopustil území členských států EU, na území ČR se nachází v rozporu s tímto opatřením, sám uvedl, že do Schengenského prostoru přicestoval naposledy před dvěma lety a od té doby nevycestoval. Žalobce měl na podkladě návratového rozhodnutí se zákazem vstupu na území Schengenského prostoru a smluvních států toto území opustit, dle sdělení Policejního prezidia ČR Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci ze dne 13. 7. 2024 žalobce není oprávněn pobývat na území EU, má uložen zákaz vstupu platný od 8. 11. 2023 do 8. 11. 2024, trestní záznamy: řidič bez řidičského oprávnění, přechovávání odcizeného zboží. Žalobce tak nesplnil svou povinnost vycestovat z území EU a smluvních států a přes aktivní záznam v SIS pobýval na území. Měl za to, že žalobce informaci o vedení pobytového řízení ve Francii uvedl pouze proto, aby uvedl správní orgán v omyl, byl si vědom porušení zákona na území Francie, ve vycestování mu nebránily žádné překážky, na území ČR byl jeho neoprávněný pobyt zjištěn až činností policie, čemuž předcházelo soudní líčení za krádež na území ČR. Žalobce si musel být vědom, že na území EU pobývá neoprávněně, k tomu je však lhostejný, nijak to neřešil, je zřejmé, že by dobrovolně nevycestoval. Musel si být vědom, že mu ve Francii bylo uloženo návratové rozhodnutí se zákazem vstupu, místo toho spoléhal na fakt, že je držitelem údajného pobytového oprávnění na území Francie, existuje tak reálná obava, že se rozhodnutí nepodrobí ani v budoucnu, ani neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené. Tím, že nevycestoval z území v době stanovené, naplnil podmínky dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Mírnější opatření nelze uložit, je dospělý, soběstačný a schopný se o sebe postarat, na území ČR nemá žádné příbuzné, závazky ani pohledávky. Na stranách 3 – 5 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců. Lhůtu 90 dní stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, kdy žalobce nemá cestovní doklad, je tak nutné mu zajistit cestovní doklad náhradní, musí být v první řadě ověřena jeho totožnost, kdy bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na tomto základě bude možné požádat o náhradní cestovní doklad, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s žalobcem sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na Ředitelství služby cizinecké policie („ŘSCP“), které

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje okolo 40 až 60 dnů, přičemž tato doba se odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v žádosti o ověření totožnosti. Rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné členské státy EU, kdy je nutné zajistit policejní eskortu, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů, celková doba zajištění 90 dnů je tak přiměřená. Zároveň neexistuje překážka trvalejší povahy, která by bránila ve vycestování žalobce, žalobce do protokolu uvedl, že ve vycestování do domovského státu mu nic nebrání, je to pro něj bezpečná země, nic nesvědčí o tom, že by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí. Ani z hlediska soukromého a rodinného života překážky nezjistil, žalobce uvedl, že na území ČR nikoho nemá, v Alžírsku žijí jeho rodiče, se kterými je v kontaktu. Pokud jde o děti na území Francie, měl za to, že se tím musel zabývat francouzský orgán (policie), který vydával návratové rozhodnutí, přičemž musel dospět k tomu, že tyto vazby nejsou tak vážné, pokud bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, žalovaný se tak přiklonil k tomu, že soukromé a rodinné vazby nebudou nepřiměřeně zasaženy, na území ČR žalobce žádné takové vazby nemá.

23. Žalobce byl dne 13. 7. 2024 poučen o možnosti využití dobrovolného návratu. Téhož dne byla vystavena žádost o zjištění totožnosti žalobce.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.
25. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie může zajistit na dobu nezbytně nutnou neoprávněně pobývajícího cizince staršího 15 let za účelem jeho vycestování, jestliže uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860 ze dne 28. listopadu 2018 o využívání Schengenského informačního systému při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

27. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
28. Příslušná právní úprava ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že uplynula lhůta k dobrovolnému opuštění území členských států EU a smluvních států uvedená v záznamu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1860, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, dle evidence SIS má žalobce evidovaný aktivní návratový záznam ze dne 6. 12. 2023, žalobci bylo ve Francii uloženo návratové rozhodnutí, dle kterého měl vycestovat z území členských států EU ve lhůtě do 7. 11. 2023 a má uložený zákaz vstupu platný od 8. 11. 2023 do 8. 11. 2024. To žalobce nijak nepopíral.
29. Splněním druhé podmínky, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, se soud bude zabývat níže v tomto rozsudku. Třetí podmínka je naplněna, pokud žalobce pobývá na území členských států EU neoprávněně, tato podmínka byla rovněž v případě žalobce naplněna, neboť dle sdělení Policejního prezidia ČR Ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci ze dne 13. 7. 2024 v návaznosti na sdělení SIRENE Francie žalobce není oprávněn pobývat na území EU.
30. V případě žalobce tak je podloženo obsahem správního spisu, že všechny podmínky pro zajištění žalobce dle § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly naplněny. Tedy důvodem zajištění nebyla pouze obava, že by žalobce nevycestoval. Tvrzení žalobce, dle kterého ve Francii vede řízení o vydání povolení k pobytu, není z hlediska splnění výše uvedených podmínek rozhodné, žalobci bylo uloženo návratové rozhodnutí, které nerespektoval a ve stanovené lhůtě z území členských států EU nevycestoval, rovněž francouzské orgány potvrdily Policii ČR, že žalobce se nachází na území členských států EU neoprávněně. Námitka o vedení určitého řízení ve Francii to nemůže nijak zvrátit. Z těchto důvodů soud neprováděl k důkazu písemnosti žalobce přiložené k žalobě, kterými žalobce zamýšlel prokázat vedení pobytového řízení ve Francii.
31. Žalobce dále namítal nepřiměřenost zajištění s ohledem na jeho zdravotní problémy a užívání léků. Soud k tomu uvádí, že tato námitka je zcela obecná, žalobce nijak nekonkretizoval, pro jaké zdravotní problémy a jakým způsobem je pro něj zajištění nesnesitelné. Z obsahu správního spisu přitom vyplývá, že žalobce při podání vysvětlení sdělil, že je relativně zdravý, léčí se se srdcem, od lékaře dostal léky a od té doby je to v pořádku, jen musí každých 14 dnů chodit na kontrolu, žalobce byl též podroben celkové lékařské prohlídce, kdy lékař konstatoval, že žalobce je schopen pobytu v policejní cele a policejních úkonů, lékař přesně specifikoval medikaci, kterou žalobce užívá. Ve správním řízení tedy nebyly zjištěny žádné skutečnosti ohledně zdravotního stavu žalobce, které by bránily zajištění žalobce, žalobce žádné takové skutečnosti neupřesnil ani v žalobě. Pro úplnost soud poukazuje na § 134 odst. 2 a 4 zákona o pobytu cizinců, dle kterého provozovatel zařízení zajistí lékařskou prohlídku zajištěného cizince, další nezbytná diagnostická a laboratorní vyšetření, případně může zajistit i psychologické služby. V zařízení pro zajištění cizinců je dostupný odborný

zdravotnický personál, který žalobci může případně poskytnout pomoc s jeho zdravotními obtížemi.

32. K námitce ohledně neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvádí soud následující.
33. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
34. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon správního vyhoštění resp. vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
35. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, bod 36, závisí možnost aplikace zvláštního opatření na typovém důvodu zajištění. Ani u důvodu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není vždy vyloučena možnost použití zvláštního opatření. Přestože *„v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit,

musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

36. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možností uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 3 - 5 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení. Přitom nevycházel pouze z toho, že žalobce se na území ČR nacházel nelegálně. V napadeném rozhodnutí žalovaný neopomenul, že žalobce se na území ČR i Evropské unie a smluvních států opakovaně vědomě dopouštěl porušování právních předpisů, na území ČR se zdržuje neoprávněně, nevycestoval ve stanovené lhůtě do 7. 11. 2023, svévolně se pohybuje po Schengenském prostoru, neplní zákonem uložené povinnosti a tedy neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem, z opakovaného porušování právních předpisů dovodil nebezpečí, že by žalobce opětovně právní předpisy ČR nerespektoval, uložení zvláštních opatření by bylo zcela neúčelné. Žalovaný poukázal na to, že žalobce v ČR nemá žádnou adresu ani nahlášený pobyt, svou adresu má pouze ve Francii, v ČR pobývá druhý den na krátkodobé cestě za účelem nákupu vozu, nemá zde žádný majetek, není schopen složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, k případnému místu pobytu jej nic neváže, jeho předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti, spíše naopak, je zcela reálné, že se nebude zdržovat na jím uvedené adrese a že se bude vyhýbat správnímu orgánu. Nectí zákony ČR ani Evropské unie, na území ČR se zdržuje neoprávněně. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobce.
37. Z hlediska opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) a písm. d) pak žalovaný nevyšel z pouhé skutečnosti, že žalobce nemá nikde hlášený pobyt, ale vzal v úvahu rovněž to, že neuvedl ani přesnou adresu svého pobytu v ČR, nemá na území ČR žádné bydlení trvalé povahy, je zde pouze krátkodobě za účelem koupě vozu, uvedl pouze adresu ve Francii, nemá na území ČR žádný majetek, jeho předešlé jednání neskýtá žádnou záruku, že bude plnit uložené povinnosti. K tomu soud doplňuje, že žalobce je osobou, která v ČR i na území států Evropské unie opakovaně porušuje právní předpisy a dopouští se trestné činnosti, nemá v ČR žádné osobní ani jiné vazby. Uvedení jeho adresy ve Francii není v této souvislosti relevantní. Při zvážení všech těchto okolností nemohl žalovaný dospět k jinému závěru, než že žalobce by s největší

pravděpodobností neplnil povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, oznámit každou jeho změnu a ve stanovené době se tam zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, ani opatření zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

38. Žalovanému nelze vytýkat, že vycházel z neúplně či nesprávně zjištěného skutkového stavu, žalovaný naopak vyšel z konkrétních informací, které ve správním řízení při svém výsledku uvedl sám žalobce, a tyto v napadeném rozhodnutí náležitě zohlednil. Žalovaný tak v souladu se shora uvedenou judikaturou zhodnotil osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Na základě toho nepovažoval za očekávatelné, že by žalobce řádně plnil povinnosti mu uložené. Soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložení zvláštního opatření byl ohrožen výkon vycestování žalobce. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění.
39. Soud shledal, že žalovaný se rovněž dostatečně zabýval případnými dopady do rodinného a soukromého života žalobce (viz strana 6 napadeného rozhodnutí), a to v rámci hodnocení realizovatelnosti výkonu správního vyhoštění, kdy zkoumal existenci případných překážek ve vyhoštění žalobce. Přitom vyšel z toho, že žalobce uvedl při podání vysvětlení dne 13. 7. 2024, že ve vycestování do domovského státu nemá žádné překážky, nic mu tam nehrozí, má tam rodiče se kterými je v kontaktu, je dospělý, svéprávný a schopný se o sebe postarat, na území ČR nemá žádný majetek ani vazby. K soukromým a rodinným vazbám žalovaný na základě výpovědi žalobce uvedl, že má děti na území Francie, nicméně tato otázka musela být nepochybně řešena francouzskými orgány při formulaci návratového rozhodnutí. Na tomto základě žalovaný dospěl k závěru, že nic nenasvědčuje tomu, že by výkon správního vyhoštění nemohl být realizován, s čímž se soud ztotožňuje. Otázka dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života musela být řešena především v rozhodnutí o správním vyhoštění resp. návratovém rozhodnutí, které bylo vydáno Francií, přičemž francouzské orgány evidentně neshledaly překážky k uložení takového opatření i s ohledem na soukromý a rodinný život žalobce na území Francie. V řízení o zajištění cizince přitom není nutné postavit najisto, že vyhoštění cizince bude skutečně realizováno, postačí závěr o jeho možnosti. Žalovaný výslovně neřešil námitky žalobce, dle kterých je ve Francii jednatelem firmy a má tam dluhy a pohledávky, nicméně to nepředstavuje nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Není primárním úkolem rozhodnutí o zajištění zabývat se podrobně otázkou dopadu do soukromého a rodinného života, to je zejména řešeno v rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto v daném případě postačuje, pokud žalovaný odkázal na návratové rozhodnutí vydané ve Francii, kde musely být otázky přiměřenosti jeho dopadu do soukromého a rodinného života řešeny, přesto mu bylo návratové rozhodnutí vydáno.

40. Předmětem tohoto soudního řízení pak není přezkum rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, tím méně rozhodnutí vydaného jiným členským státem Evropské unie, ale pouze rozhodnutí o zajištění. Rozhodnutí o zajištění jistě je zásahem do soukromého života žalobce, neboť z podstaty věci představuje omezení jeho osobní svobody, s ohledem na uvedené individuální okolnosti případu se však nejedná o zásah nepřiměřený.
41. Žalobce dále namítal, že doba, na kterou byl zajištěn, je nepřiměřeně dlouhá. Žalovaný stanovil v napadeném rozhodnutí délku trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Uvedl, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem a je tedy třeba pro stanovený cíl napadeného rozhodnutí zajistit mu náhradní cestovní doklad. K tomuto účelu bude nejprve třeba ověřit totožnost žalobce, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelský úřad státu, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu. K tomuto účelu bude s žalobcem sepisována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána na ŘSCP, která žádost se všemi potřebnými doklady (fotografie žalobce, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) zašle na zastupitelský úřad dotčené země. Doba vydání náhradního dokladu se obvykle u třetích zemí pohybuje okolo 40 až 60 dnů, přičemž tato doba se odvíjí též od informací poskytnutých cizincem v žádosti o ověření totožnosti. Při stanovení doby zajištění žalovaný rovněž přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy ŘSCP jako příslušný orgán dle § 163 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčené státy, a komunikuje s domovským státem o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 dnů.
42. Žalovaný tak komplexně popsal postup, který je nutný k výkonu správního vyhoštění učinit, soud na tento popis v podrobnostech odkazuje. Stanovená doba je přitom též v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje limity pro dobu zajištění cizince, a to na 180 dní. Soud má rovněž za to, že takto odůvodněná délka zajištění je zcela přezkoumatelná a přiměřená, a to s ohledem na kvalifikovaný odhad žalovaného doby potřebné k vyřízení všech nezbytných záležitostí popsanych výše. K tomu soud poznamenává, že se jedná o odhad budoucích nezbytných kroků, kdy žalovaný stěží může být z hlediska časové specifikace jednotlivých kroků konkrétnější. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že zajištění bylo stanoveno na dobu v rámci zákonem stanoveného rozmezí, a zároveň na dobu nejnutnější s ohledem na kvalifikovaný a přezkoumatelným způsobem uvedený časový odhad kroků nezbytných k dosažení cíle zajištění, tj. správního vyhoštění žalobce. I tato námitka je tak nedůvodná.
43. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně

odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 124b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.

44. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
45. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí, do 7 pracovních dnů od doručení správního spisu a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. V této situaci by tedy již rozhodování o odkladném účinku žaloby bylo bezpředmětné. (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021 č.j. 1 Azs 95/2021-25).
46. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 29. července 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.